

"מונו-נו-אווארה: בעקבות הזמן האבוד"

סדרת הקרנות

על זמן והעיר (2008)

שבת, 21 בספטמבר, 20:30

לבונטין פיאנו בר, לבונטין 13, תל אביב

"Mono-no-aware: In Search of Lost Time"

A Screening Series

Of Time and the City (2008)

Saturday, September 21st, 20:30

Levontin Piano Bar, 13 Levontin St. Tel Aviv

אוצר: דן חיוטין www.danchyutin.com

<u>על זמן והעיר (2008)—סרט 5# בסדרה</u> "מונו-נו-אווארה"

למרות מרכזיותו לתרבות יפן, המונח "מונו-נו-אווארה" (mono-no-aware) אינו קל להגדרה. באופן מילולי, הוא מתפרש כ"הפאתוס של דברים", אך משמעותו עמוקה יותר, ומתייחסת לעצב המתוק שדרכו נחווה מעבר הזמן. סדרת הקרנות זו תבחן כיצד תחושת ה"מונו-נו-אווארה"—אותה תגובה של תוגה וערגה לדברים שאינם עוד—מופיעה בסרטים מהקשרים תרבותיים שונים, וכיצד היא מסייעת לנו להתמודד עם עובדת היותנו בני חלוף.

הסרט החותם את הסדרה, *על זמן והעיר* (2008) של טרנס דייויס, שונה משאר הסרטים שהוצגו מעצם היותו יצירה תיעודית ולא עלילתית. אבל הכותרת "תיעודי" עשויה להראות מגבילה מדי בהקשר של סרט זה. *על זמן והעיר* אמנם מתעד את הרקע לילדותו של דייויס—העיר ליברפול של שנות החמישים—אבל בו זמנית מעיד על גבולות תיעוד זה. שכן, כפי שדייויס עצמו מודה, "כולם עוזבים את המקום אותו אהבו, ומבלים את שאר חייהם בנסיון לשוב אליו", אבל אותה שיבה אינה אפשרית בנסיון לשוב אליו", אבל אותה שיבה אינה אפשרית אליו השתנתה. לאור מודעות זאת, דייויס בוחר לא להגיש אליו השתנתה. לאור מודעות זאת, דייויס בוחר לא להגיש לצופיו דיוקן כי אם פואמה, כזאת שמציגה לא רק את העיר אלא גם את אובדנה, שהוא גם האובדן שכל אדם חש ביחס למעבר הזמן, להבנה ש"מה שהוא" עוד מעט יתחלף ב"מה שהוא היה".

Of Time and the City (2008)—film #5 in the Series "Mono-no-aware"

In spite of its centrality to Japanese culture, the term "mono-no-aware" defies easy definition. Literally, it means "the pathos of things", yet its meaning runs deeper, and relates to the sweet sadness which is evoked by the passage of time. This screening series will show how the feeling of "mono-no-aware" appears in films of different cultural contexts, and how it helps cope with our impermanence.

The final film of the series, Terence Davies's Of Time and the City (2008), is different from the other films already shown in that it is a documentary. Yet the title "documentary" seems too confining in this case. Of Time and the City does document the background to Davies's childhood—1950s Liverpool—but also charts the limits of this documentation. For, as the filmmaker testifies, "we leave the place we love and then spend a lifetime trying to regain it," yet this recovery is impossible. The place remains, but the feeling attached to it alters. Accordingly, Davies chooses not to provide a portrait of the city but rather a poem on its loss, which is also the loss felt towards the progress of time, towards the understanding that "what we are" will soon become "what we were".